

4

loutkářská

CHRUDIM

4. července

96

DÍK AHA DO
LO
revue

Josef Žemla:

"Princ Jasoň"

pohádka o 3 dějstvích

Výstup 8.

Kašpárek, Obr

Obr: (vejde v plášti a kapuci čarodějově. Stane.)

Kašpárek: (zhurta) Kdo jsi?

Obr: (hlubokým hlasem) Obr-Dobr.

Kašpárek: Jakže: Dobr-obr?

Obr: Ne Dobr- obr, obr-Dobrr.

Kašpárek: I ty jeden černokominíku obr-Dobrovský, to už je jedno, tak nebo tak. Hlavní jest, že je princ Jasoň živ a zdrav, že bude korunovace a pak papání a bumbání.

Obr: (tančí) Ejchuchu! Ejchuchu!

Kašpárek: Ať žije princ Jasoň! Ať žije kašpárek! Ať žije obrrr-Dobrrr-bobrrr!

Broclap je chléb nepříteli

Richard Brautigan

Kytkočenky

Baudelaire si otevřel
stánek v San Franciscu
a prodával v něm vepřenky,
jenže dával mezi chleby

místo masa kytky

Lidi tam chodili

a říkali: "Jednu

vepřenku, prosím,

a hodně cibule."

Badelaire jim místo ní

dával kytkočenku

a lidi říkali: "Co je

tohle za stánek

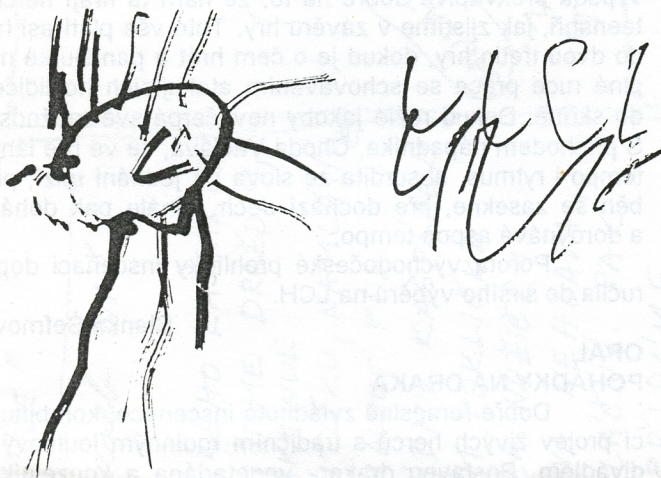
s vepřenkama?"

(redakce vegetariánům)

Rozhodne!!!

mě kruší moje úloha člověka, co se zamýšlí (nebo dokonce píše) o představeních. Víte, když vidím představení, o kterém si myslím, že není dobré a zároveň vidím, jak lidé, co se hýbou na jevišti, do toho cosi vložili, nevím. Nevím, co si počít s formulací svého názoru. Můžu to postihnout a poznat? Navíc, moje úloha není, a ani nemůže být, pomáhat jim svými názory v další práci (na to máme porotu). Tím odpadá tak možná pro mě jediný důvod, proč hodnotit. Pisálci nechť mlčí. Tak mívám pocit, že zase jde o ten staříčkový spor. Jak sladit absolutnost ideí s pozemským životem. Když vidíš nebo víš, hrozí, že se odtrhneš. Odtrhneš se od obou stránek, ale přitom víš, že JE mezi nimi jednota, ale. Kde mám pořád brát sílu hledat vztah mezi zauzlovanou realitou a absolutnem. Realita se nám zdvojuje, ztrojuje a Bůh není už vidět. Jak SE mám tedy s Ním sladit. Mám právo na Něj rezignovat? Nesoudit? Pak se to tam v člověku mele a snaží se nacpat všechno do všeho.

Víš babi, tak se teda učím. Žít s Tím v sobě a vědět. Jen občas mě chytá fantas, a pak mě posedne vysvětlovací. Tvůj Petr.

dnes program

DIVADLO KARLA PIPPICHA

17 a 20 hodin

HRUBÍN N. Bor

Jan Werich, úprava a režie J. Horčíčková

LAKOMÁ BARKA

MALÁ SCÉNA DIVADLA K. PIPPICHA

10 hodin

16 a 18 hodin SEMINÁŘE

BIFULE Hradec Králové

L. Smoček, úprava J. Polehňa

PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO

RÁMUS Plzeň

G. Rodari, K.J.Erben, K. Čapek

úprava K.Zounarová, J.Vašíček, K.Nesvedová

TRILOGIE O POKLADU

14 hodin

ZDOBNÍČAN Vamberk

V. Špicnerová - **JAK SE HONZA NAUČIL BÁT**

22 hodin SEMINÁŘE

VÍTKOVO DIVADLO Hluboká

V.Marčík na motivy D.Defoa

ROBINSON CRUSOE

LOUTKOVÉ DIVADLO

10 hodin

16 a 18 hodin SEMINÁŘE

OPAL Opava

I. Peřínová

POHÁDKY NA DRAKA

14 hodin

VAVŘINEC Praha

P. Šrut, úprava a režie R. Svobodová

DUCH MARTINA MACDONALDA

LEČ NASTOJTE ! Olomouc

Oscar Wilde, úprava soubor

... HRNEC ZLATA PRO TOHO,

KDO TU HVĚZDU NAJDE ...

DIVADELNÍ KAVÁRNA

14 hodin

Diskuse o představeních

LS Vozichet, Říše loutek, POLI H. Králové

zítra program

DIVADLO KARLA PIPPICHA

17 a 20 hodin

ČMUKAŘI Modřice

D. Weissová, J. Ipšer

SEDM TRPASLÍKŮ A SNĚHURKA

Pro diváky od 10 let

22 hodin

STUDIO DŮM Brno

E. Tálská a soubor

SVATBIČKY

ANEŽ ŽONGLOVÁNÍ SE SMRTÍ

MALÁ SCÉNA DIVADLA K. PIPPICHA

10 hodin

BIFULE Hradec Králové

L. Smoček, úprava J. Polehňa

PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO

RÁMUS Plzeň
G. Rodari, K.J.Erben, K. Čapek
úprava K.Zounarová, J.Vašíček, K.Nesvedová
TRILOGIE O POKLADU

14 hodin

16 a 18 hodin SEMINÁŘE

ZDOBNÍČAN Vamberk

V. Špicnerová - **JAK SE HONZA NAUČIL BÁT**

LOUTKOVÉ DIVADLO

10 hodin

OPAL Opava

I. Peřinová

POHÁDKY NA DRAKA

14 hodin

16 a 18 hodin SEMINÁŘE

VAVŘINEC Praha

P. Šrut, úprava a režie R. Svobodová

DUCH MARTINA MACDONALDA

LEČ NASTOJTE ! Olomouc

Oscar Wilde, úprava soubor

... **HRNEC ZLATA PRO TOHO,**

KDO TU HVĚZDU NAJDE ...

*všichni se ptají -
kdo nám to hraje*

Tři krátké povídky

Rámusu Plzeň -

I když na motivy různých autorů -

Logicky spojuje jedno téma : jde

O to, co je pravý poklad.

Gianni Rodari, K. J. Erben a Karel Čapek -

I když nevědomky - nám poskytli vhodný námět.

Eště, že o tom neví !

O odvaze členů souboru svědčí

Pokus zpracovat povídky

O Cestě, Pokladu a Žebrákovi

Klárrou, Kubou a Kristinou.

Líbilo by se nám, kdybychom

Alespoň některé

Diváky

Uspokojili

LS OPAL Opava

Soubor vznikl v dobách minulých, avšak žádný ze současných členů při tom nebyl. V tomto složení hraje šestou sezónu. Loutkářské Chrudimě se účastní již potřetí (Kolébá se velryba, Křesadlo). Domovskou scénu souboru je loutkové divadlo v Opavě.

LS HRUBÍN Nový Bor

Soubor pracuje v Novém Boru 27 let a systematicky se věnuje práci pro děti. Skalní loutkáři se pouštějí, ale my jsme teprve teď objevili kouzlo loutky a její fantastické

možnosti (snad). Zúčastňujeme se pravidelně oblastních přehlídek Dospělí dětem.

LS BIFULE - ZUŠ Na Střežině Hradec Králové

Soubor Bifule tvoří "studenti" (vlastně čerství absolventi) ZUŠ Na Střežině v Hradci Králové oboru literárně dramatického. Představení "Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho" je ročníková práce z loňska.

*HODNOCENÍ
KRAJČÍKŮ
POKOT*

BIFULE - ZUŠ NA STŘEŽINĚ

PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO

Už při prvním rozlétnutí dveří na uzavřené maňáskové scéně pochopíme, že maňásci jsou maňasové a maňáskové divadlo jest rakvičkárnou. Hraje se svižně, v rytmu, který dobře pulsuje, herci zvládají maňasy výborně, dobře charakterizují postavy. Absurdní repliky s potěšením vrší na hromadu s groteskností maňasů, s jejich jednáním, které nese absurditu samo o sobě. Z této hromady nechávají pozvolna vyrůst příběh, který nám dávkuje po kouskách, ale který přesto čteme. Vše vypadá překvapivě dobře na to, že nám tu hrají herci - teenagři, jak zjistíme v závěru hry. Toto vše platí asi tak do dvou třetin hry, dokud je o čem hrát a pan Burke má plné ruce práce se schováváním atakujících ho lidiček do skříně. Dokud režie jakoby nevyčerpá své možnosti. S příchodem nápadníka, Choda Václava, se ve hře láme tempo i rytmus, absurdita ze slova i z jednání mizí, příběh se zasekne, hře dochází dech. Finále pak dohání a dorovnává aspoň tempo.

Porota východočeské přehlídky inscenaci doporučila do širšího výběru na LCH.

Blanka Šefrnová

OPAL

POHÁDKY NA DRAKA

Dobře řemeslně zvládnutá inscenace, kombinující projev živých herců s tradičním rodinným loutkovým divadlem. Postavou draka - vegetariána a kouzelníka, který je současně majitelem loutkového divadla jsou propojeny tři krátké "výchovné" příběhy. Drak by se měl změnit ze sympatického vegetariána na klasického pohádkového "princeznožrouta". Splnil by se tak kouzelníkův životní sen. Důvody, proč se tak nestane jsou tři : neskonala drakova dobromyslnost, krása a typické kladné vlastnosti princezny a neohrožený zamilovaný kuchtík, jenž princeznu chrání.

Kladem inscenace je mj. autorská hudba člena souboru Tomáše Matlengy a zvládnutí loutek i většiny možností, které rodinné divadlo nabízí. Osvěžujícím prvkem, který probouzí zájem diváků, je sympaták drak Habánek. Každá z jeho tří hlav má svůj vlastní charakter. Drak je ztělesněn třemi živými herci v jednom "dračím" těle. Masky draka, kostým kouzelníka i některé výtvarné prvky dokreslující charakter inscenace, jsou dílem členky souboru Pavly Raabové. Především postava draka poskytl režii možnost uplatnit řádku vtipných a svěžích re-

žijních nápadů. Přes jisté nedostatky (většinou vyplývají přímo z textu zvolené hry), jako například nevyhraněnost postavy kouzelníka), působí celek vyrovnaným dojmem inscenace, která diváky zaujme a pobaví.

Milena Krístková

RÁMUS

TRILOGIE O POKLADU

Soubor RÁMUS hledal inspiraci ve třech literárních předlohách a to u :

G. Rodari - Cesta, která nikam nevede

K. J. Erben - Kytice

K. Čapek - Žebrák

Právě zde porota ocenila osobní tvůrčí přístup jednotlivých tvůrců volně spojených částí při dramatickém přepisu. Ve všech třech předlohách našli jednotící téma, hledání pokladu a jeho smyslu a vyjádřili je různými inscenačními prostředky. Zvolené inscenační prostředky svojí jednoduchostí odpovídají režijnímu záměru. Cenná je také hudební a pěvecká zdatnost souboru.

Porota doporučuje inscenaci k přímému postupu na národní přehlídce Loutkářská Chrudim 1996.

Jana Halířová, Dagmar Jandová, Petr Mlád
tajemník poroty Jar. Hrubý

HRUBÍN

LAKOMÁ BARKA

Ochotnický spolek, který hraje pro děti. Při studiu "Barky" celkem nahodile použili loutky, výrazně modelované hlavy + kostým s možností navléknout ruce. - Scéna : velká plátěná stěna s namalovanou mapou, ve které lze otevírat různá okna a náznaky prostředí. Skupina herců s velkým temperamentem a spoustou nápadů vypráví a komentuje příběh, jeho postavy představují loutky. Ve využití jejích možností však mají ještě dosti rezerv. Velice působivé představení s ohlasem zejména u dospělých. Loutky použili poprvé, dál budou hrát herecké divadlo, možná, že se k loutkám zas někdy vrátí. Dobrá původní hudba - klavír.

Ivan Anthon

VELKÝ
Velký

Včera proběhla veřejná diskuse podruhé, a mluvilo se o třech představeních. Většinou hovořili ti, co je tady od toho máme, tedy porotci a lektori. Pokud jde o Šípkovou Růženku souboru Blučina, vykopával dnes Miroslav Slavík (viz. hodnocení poroty). Luděk Richter řekl, že Miroslav Slavík vnesl náměty pro diskusi. Nikdo jiný si to asi nemyslel, protože všichni zarytě mlčeli (pohled do neurčita s upřímnou snahou neseikat se s koordinátorem diskuse očima evokoval školní třídu před zkoušením, vyvolán však nebyl nikdo). Naštěstí se zkušenější diskutéři ujali slova a situaci zachránili. A o čem že se mluvilo ?

O motivaci dítěte při práci s dětským souborem. O autentičnosti. O tom, kterak vzít představení za své. Rozhovořili se i lidé s citem výtvarným a mluvili o kontrastu mezi kvalitou loutek a kostýmů, o napětí mezi materiály.

Přítomná vedoucí vysvětlila motivaci a cíle souboru a nebylo moc co dodat. Představení v zásadě na většinu účastníků působilo sympaticky, přes jisté nedostatky bylo přijato kladně.

Horší výchozí pozici měl Skřítek a jeho Tři pohádky se zvířátky (vykopával Pavel Štourač). Mluvil o možnostech jevištní metafory v kontrastu s prvoplánovostí představení dospělých pro děti. O podceňování diváka. O tom že dospělý by se měl chovat dospěle, i když hraje pro děti. O chybějícím humoru a nadhledu. O absenci dramatické situace. O zahuštěné didaktičnosti. Pak mluvili i další. Tam kde není "nastartováno" od aktérů, nedá se čekat odezva. Mirek Slavík přišel s termínem "ženské divadlo" a hned vysvětloval - takové klidné, něžné, tiché. ("Umírající", dodal Pavel Kalfus a věru nevím, jak to mám chápat) Zbytečným byl shledán dvorečkový princip rámování pohádek. Za jednoznačně nejslabší část označilo plenum sloní pohádku (?). Co se týče loutek, mohou být inspirovány dětskou tvorbou, ale nemusí vypadat jako by je děti skutečně dělaly. Na některé dotazy odpovídá skřítek (pardon, Skřítek) schovaný za židlemi v davu.

U souboru V boudě (Žito a jeho ďábel) oceňuje vykopávač František Zborník vskutku profesionální scénu, loutky, vybavenost loutkoherců, historicky a dramaticky zajímavou tematiku. Pak ale přicházejí ALE.

František přiznal, že se ztrácel v příběhu i v tématu, uklidnilo ho, že zcela jasno neměl ani soubor sám. O monotónním hudebním předělu řekl přímo: "...dokázal jsem přečíst, že nezpívají stále stejnou píseň, i to, že vůbec nezpívají". A nastolil také otázku, kolem které se rozvinula diskuse (KONEČNĚ!). Zda v tomto případě vůbec loutky a proč ne činohra.

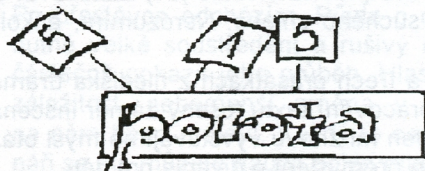
Tradiční látka pro tradiční loutky či souvislosti jen historické?

Mohou loutky zahrát psychologické zlomy postav v příběhu, které jsou už samy o sobě dost nepochopitelné ? (Přeměna "vyčůraného Žita ve vlastence", náhlé odvrhnutí Žita králem, závěrečné vystřízlivění Václava a jeho prohlédnutí)

Proč byl kašpárek zavřen do inscenace a lezl si do zeli s Žitem, když v tradičních marionetářských kusech byl pojitelem mezi světem divadelním a diváckým ?

Mluvílo se, dohadovalo, hledalo, odporovalo, konečně trochu jiskřilo.

Závěr diskuse napověděl jedno: Kdyby Ivan Nesveda zval na některé zkoušky svoji dceru, nemuseli bychom se některými problémy vůbec zabývat.

Dětský loutkářský soubor Blučina : Šípková Růženka.

Feldekova a Mašatové Šípková Růženka je v divadle, hraném dětmi, velmi známý a vyhledávaný text. Klasický pohádkový příběh je v něm vyprávěn s hravou lehkostí, laskavým nadhledem a ironií a dětskému souboru nabízí možnost pohrát si s jednoduchým, přesně vystavěným divadelním tvarem.

Děti z Blučiny se svého úkolu zhostily se ctí, úměrně ke svým schopnostem a vybavení, kterého zatím v divadle dosáhly. Představení mělo spád a atmosféru, děti hrály s obrovským nasazením a jejich hlasový fond ovládl nejen sál, ale i přilehlé prostory.

Nejsilnější místa představení byla ta, kde se děti samy bavily vtipem textu a asociacemi, které v nich vyvolával. Bohužel pro diváky - nedařilo se to vždycky. Snad proto, že tento text byl původně napsán pro děti o něco starší a byl napsán s vědomím, že lidovou, všeobecně známou pohádku nemohou dospívající slečny vyprávět vážně. Proto ten jiskřivý, absurdní humor a sebeironie, která jako by pořád signalizovala do hlediště "ale jo, dyť my víme ...".

V tomto ohledu, myslím, mají děti z Blučiny ještě rezervy, dané jednak věkem, jednak mírou zkušeností s podobnými texty. Věřím tomu, že práce v "dramatáku" přispěje časem i ke získání větší schopnosti přirozeného jednání na scéně. Pohyb těla a mluvní projev, zejména ve sborech, působily místy poněkud secvičeně a sevrně. Snad to způsobila téma z atmosféry přehlídky, která u dětských souborů vždycky vykoná své.

S jednoduchostí a lehkostí předlohy, myslím dobře korespondovala jednoduchá a lehká výprava inscenace a mně osobně nevadila ani "poněkud jiná" sedmá sudička, stejně jako jehlice, zastupující jehlu-předmět doličný. Snad jen pozor na aktualizace textu, které do poetiky Milady Mašátové příliš nesesnou ("Šít u Diora" atd.).

Co říci závěrem?

Bylo to příjemné odpoledne a děkujeme, milá Blučino ...!

Mirek Slavík

SKŘÍTEK Jeseník: Tři pohádky se zvířátky

I přes veškerou snahu odborníků - lékařů, kteří se snaží pomoci, trpí slůně z neznámého důvodu nechutenstvím. Vyléčí ho až příklad, "který táhne". Rozmazlené kůzle vyléčí sám život (resp. lesní šelmy) a dvě lenivá prasátka se poučí, že "práce kvapná...". Tři jednoduché příběhy v sobě nezapřou zjevnou snahu inscenátorů o didaktičnost celkového vyznění. Nepovažuji tuto snahu tvůrců za nelegitimní. Otázky pro mě však začínají vyvstávat v momentě dotazování se na to, jak se zmíněný záměr tvůrcům podařilo realizovat jak v dramaturgii a úpravě textu tak zejména ve volbě a použití divadelních prostředků.

Hned v případě první "pohádky" jsem totiž (ať jsem se snažil sebevíc) neobjevil byt náznak pointy příběhu, ze které bych se (jsa tříleté dítě) měl cosi dozvědět (neřku-li poučit) o světě, ve kterém žiji. Slůně začne jíst poté, co vidí pana XY (kdo to vlastně je?) zakusovat se s chutí do krajíce suchého chleba. Nerozumím, ačkoliv bych chtěl.

Pohádky o kůzleti a třech prasátkách z hlediska dramaturgické volby a zpracování textu tušený záměr inscenátorů myslím plní. Jen mi znovu vyvstávají na mysl otázky, které si kladu při přemýšlení o divadle pro děti.

1) Je dětský divák opravdu tak netvořivý, že potřebuje co nejjednodušší příběh, sdělený (nejlépe odvyprávěný) tím nejlineárnějším způsobem, hraničícím s polopatismem?

2) Je metafora, ať už výtvarná, herecká či slovní něčím, co je vyhrazeno pouze divadlu pro dospělé, zatímco v divadle pro "nedospělé" má za následek rozbití příběhu a nesrozumitelnost?

3) Potřebuje dítě v divadle ono (dovolím si citovat Mirka Slavíka) "duševní šišlání", kterým se dospělí herci snaží "přiblížit" dětskému divákovi?

Domnívám se že nikoli a to ve všech třech bodech.

Myslím si naopak, že dítě v hledišti potřebuje na jevišti především partnera. A ono chce být rovněž partnerem. Jakékoliv podceňování (byť nevědomé) jej od spolupráce na představení odrazuje a jeho důvěrou v to co je mu sdělováno silně otřásá.

Dalo by se jistě dlouze psát o problémech herectví, dramaturgie i výtvarné stránky této inscenace. Řádek a času je však málo a navíc bylo téměř vše řečeno na včerejší diskusi a k prvním minirecenzím, otištěným ve včerejším zpravodaji není, myslím, moc co přidat. Omezují se proto spíše na obecnější úvahy, které se týkají základního přístupu inscenátorů k tématu představení. Domnívám se, že klady či zápory jednotlivých složek inscenace jsou v rozhodující míře tímto přístupem determinovány.

A aby z mé recenze nenabyl tvůrce i diváci dojem, že na představení vidím jen to problematické, pak jednu větu na závěr o tom, co je, myslím, potřeba na představení ocenit: totiž snahu všech aktérů hrát pro nás - diváky tak nejlépe jak v danou chvíli mohou a dovedou i upřímnost a nespekulativnost, se kterou k tvorbě inscenace přistupovali.

Pavel Štourač

LEKTOR/covek
boubonky

KUBULA A KUBA KUBIKULA

Výtvarně velmi kultivované představení (zvláště u kostýmů mě potěšila záměna obvyklých černých za světle okrové), ale jinak mne po pěti minutách představení nic nepřekvapilo a letmý pohled do hlediště mne přesvědčil, že nejsem jediný!

P. S.

Zájem televize o Loutkářskou Chrudim je jistě v pořádku a na místě, představoval bych si však od jejich pracovníků více citlivosti při sběru materiálu.

Marek Zákostelecký
lektor - seminář "B"

Dáda Weisssová - seminář C (která se u nás v redakci podepisuje na vzkazech jako "Bil jsem tu Fantomas") znamenala následující postřehy svých seminaristů:

Šípková Růženka

- Tanečky se nelíbily.
- Texty a písničky nedětské.
- Zdá se, že je to práce dospělého vedení.
- Loutky se líbily i hraní.
- Perfektní zvuky.

Tři pohádky se zvířátky

- Odnášení loutek jako věcí.
- Někteří herci afektovaní.
- Příběh o slonovi beze smyslu.
- Výtvarně roztržité.
- Domečky nepřesvědčily.
- Loutky se vcelku líbily.

- Ukecané jako rozhlasová hra.
 - Málo divadelní.
- Žito a jeho ďábel**
- Moc zdoluhavé.
 - Jednotvárná hudba.
 - Těžko pochopitelný děj.
 - Zbytečné obrazy.
 - Kdo je hlavní hrdina?
 - Jakou to má myšlenku? Co chtěli říct?
 - Výtvarně se líbilo.
 - Práce s loutkou taky, ale nemůže se hýbat, když nemluví - zmatek.
 - Jak to vlastně skončilo?
- (Seminaristé jsou ve věku od 15 do 17 let + 3 starci kolem 30)

Říše loutek - Červená Karkulka

Omlouvám se redakčnímu elévovi, že jsem nebyla schopna odpovědět na jeho tradiční otázku po představení. Prostě nemohla. Něco mezi lítostí, vztekem a pobouřením mi v tom bránilo. Pravda, viděla jsem jen první část představení - tedy Karkulku (a souboru se nebudu omlouvat, že jsem nezůstala na pokračování) a tudíž má reakce se týká jen této, přesto chci něco málo říci. Předeseílám, že je to můj subjektivní názor.

Něco tak neuvěřitelně ukrutného a surového jsem snad na divadle ještě neviděla. Viděla jsem dost hloupých nebo nepoučených nebo podbíživých představení, ale vždycky v nich bylo něco, co mi dovolilo věřit, že to srdíčko je v pořádku. Že jen v touze, aby to bylo co "nej", soubor slevil nebo naopak přitlačil na místech, kde neměl. V tomto (a nechce se mi psát představení) ... se vedle velmi zvláštního nevkusy objevilo něco, po čem mi běhal mráz po zádech. Lehkost a úsměv, se kterým byl vlk při vědomí brutálně, před zraky diváků, rozpáran. A to, jak se nad ním (vlk stále při vědomí), jako by šlo o banalitu hovoří, jak se k celému příběhu staví protagonisté, o co vlastně šlo.... kam se hrabou ty nejdrsnější akční filmy.

Nezakládám spolek na ochranu vlků. Ráda bych však založila spolek na ochranu principu. Jestliže v klasické Karkulce je vlk znakem zla, které lstí zdrží dítě, aby mohlo sežrat babičku a pak (s Karkulčinými otázkami vystavěným napětím) sežrat i Karkulku, pak tady je rozmazleným dítětem manipulovanou, spíš směšnou než nebezpečnou figurou. O to absurdněji působí nastoupení do klasické verze (ovšem jen na potřebnou chvíli otázek).

Jestliže v klasické verzi je vlk potrestán a opravdu krutě (kameny zašité spícímu vlku do břicha jej stáhnou při pití do studny), pak bylo opravdu potrestáno zlo a dochází ke katarzi. Tady je však až sadisticky nad rozpáraným bdícím vlkem uvažováno o tom, co se s ním má udělat, aby nakonec byl s otevřeným břichem odeslán tvrdým úderem razítka do polepšovny, protože "on to, milé děti, přece možná ani tak nemyslel".

Vážně se mi udělalo špatně. Jen doufám, že úbytek krve způsobil, že tam nedorazil živ. Já to málem nepřežila.

Dáda

informace ze seminářů

Blížím se opět k areálu školy, vyhrazené práci seminářů. Sluníčko vylákalo do prostor zahrady a parku před školou několik skupin. Seminář C Dády Weissové a Jardy Ipsera se z obavy před mojí návštěvou rozprchl (větší část dnešního dopoledne probíhala práce v několika menších skupinkách, které se snažily různým způsobem nalézt cestu ke zpracování společného tématu) a tak jsem se vydal na špionáž po chodbách. Za dveřmi páté komnaty znějí housle, za dveřmi čtvrté komnaty smích, můj tiché třetí, druhou. Ze dveří komnaty první vychází princezna, přivírá dveře, zaklepá, čeká, poslouchá, vchází zpět, vychází druhá, chová se stejně, ale jinak, opět mizí ve dveřích. Neodolám a zaklepu, čekám, poslouchám, vcházím.

SEMINÁŘ A - UKÁZNĚNÝ SEMINÁŘ aneb DVANÁCT STARŠÍCH SESTER

Dovnitř mě zve dvanáct příjemných žen a dívek. Jevy, které jsem jsem pozoroval jsou součástí právě probíhajícího cvičení. Starší sestra zve mladšího sourozence do svého pokoje, ten má vstoupit až když podle hlasu pozná, že je vítán. Zaměření: měkký hlasový začátek, širší téma dopoledne: hlas a prostor. Po krátké přestávce půjde o práci s hlasem v prostoru imaginárním.

Seminář pod vedením Jany Procházkové se zabývá hlasovou výchovou, a to od počátku. Účastníci mají za sebou práci s těžištěm, dechem (např. citění prostoru a míra nádechu, ekonomika výdechu), rozeznávání hlasu, jeho posazení. Dnes se ještě dostanou k základním cvičením a práci s rytmem. V závěru týdne pak bude předmětem práce dialog (rytmický, užitím zástupné řeči až k improvizovanému dialogu skutečnému). Každému z témat by se dalo věnovat mnohem více času, ale jde o to projít základy hlasové výchovy jako celku.

Seminář má pevnější lektorské vedení, atmosféra je velmi klidná, příjemná a vstřícná. Dalo by se říci ukázněná a především pracovní. Lektorka je se svými svěřenkyněmi spokojená: "Je poznat, že to berou vážně, své úkoly plní dobře, se zájmem." (Svěřenci - část divadla V boudě - dnes nedorazili, po včerejším představení patrně usoudili, že už mluví dobře.)

Po přestávce odcházím. Půjde o cvičení, při kterém je nutné velké soustředění a rušivý element (já) by mohl částečně pokazit jeho průběh. Hlas je velmi choulostivá záležitost, sebemenší změna v citění i vnímání se na něm hned projeví. Každý to nepozná. V tomto semináři se ale můžete naučit nejen mluvit, ale i slyšet.

František Kaska

SEMINÁŘ J - HLASSS

Na semináři jsem dlouho nepobyla (zhruba hodinu) abych nerušila soustředěnou a plynulou práci seminaristů a lektora, proto jen krátce:

Akram Staněk vede seminář velmi citlivě a trpělivě. Na programu je zvládnutí hlasové hygieny a základních zdravých návyků při práci s hlasem: seminaristé se učí správně dýchat, rezonovat a vůbec správně pracovat s nejdokonalejším nástrojem: lidským hlasem. Jednotlivá cvičení na sebe navazují, vyplývají ze sebe, vzájemně se podporují a jsou sestavena tak, aby zájem seminaristů o práci neopadl. Je to pohodově pracovní, nepochybně velmi účelný a dobře připravený seminář.

A hele vůbec jsme si taky Akrame v Písku slibovali, že půjdeme na pivo a ještě jsme nebyli, sákríš.

Petra Kosová

SEMINÁŘ F - pod vedením Františka Zborníka

Vešel jsem a hned jsem byl zaměstnán. Stojíme v kruhu a hraje se. Já vím, že se vždy stojí v kruhu, ale tady, jakoby byl víc cítit. Cítím lidi, kteří jsou přesně naladěni jeden na druhého, vnímají sami sebe a hlavně, vnímají toho uprostřed. Slova na sebe navazují a svazují se. Hledáme jejich významy a dál je posouváme. Posouváme i sami sebe a měníme i své náhledy na druhé.

Stačí. Tahle hra už se naplnila.

František je přesným zosobněním učitele o sobě (viz Kant). Viděl jsem to sám, "na vlastní voči". Charisma, které dokáže svázat lidi k sobě a zároveň je udržet, aby se mu neutekli někam, kde by je těžko hledal. Navíc jsem měl pocit, že všechno, co dělám, dělám záměrně. Každé slovo má místo a každé slovo poskytuje svobodu druhému, aby řekl to svoje.

Prostě jsem opět zažil to, co loni. "Nikdy bych si nedokázal představit, že mě někdo může donutit vstávat každé ráno po čtyřech hodinách spánku, a vstávat s chutí." Nechtěl bych být sentimentální nebo učebnicový, ale... Přece asi jenom jsem. Nechtěl tedy mluvit on.

- V čem se odlišujete od loňského, stejnojmenného semináře?

- První den jsme dělali možnosti slova. Jejich různé významy, jaké utvoří asociace a rozebírali jsme je nejen po sémantické ale i zvukomalebné stránce, rytmu atd. Druhý den jsme se zajímali o to, jak lze vyjádřit slova mimoverbálně. Včerejší téma - divadelní znak, jak jej lze vyjádřit předmětem i tělem. A dostali jsme se k divadelnímu znaku a metafoře. Na konci dostali hodně těžký literární text, jeden lyrický a jeden epický, který museli znázornit divadelním znakem. No, a dneska se pokusíme převést kratičkou prózu na scénář. Ten pak budeme v dalších dnech postupně dramatizovat. Chtěl bych, aby si vyzkoušeli jak práci režiséra, tak práci herce. Taková je idea, snad se naplní.

- Jak se ti sešli lidé?

- No. Je teprv třetí den. Nechci je přechválit.

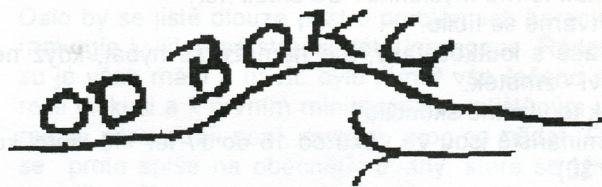
Petr Pelcl

SEMINÁŘ E - JEHOŽ KORMIDELNÍCI

Pavel Štourač, Dominik Tesař a Jan Brůček na sebe vzali vpravdě nelehký úkol, totiž osvětlit bandě (zpočátku) ztrnulých seminaristů alespoň ty základní principy práce (a spolupráce) herce se svým tělem jako výrazovým prostředkem, nástrojem nálad a emocí, o počátečních potížích s ovládnutím vlastního, mnohdy zchátralého těla prostřednictvím fyzicky náročných cviků

(metoda zhuntuj tělo - povznes ducha) se u mnohých dostavil pocit příjemného překvapení, co že všechno se dá s tělem herce spáchat. A to potom hned víc baví. Takže bude-li následovat, po tomto vhodném nastartování individuální snaha každého jednoho, lze s určitostí rovnající se téměř jistotě prohlásit, že práce v semináři nepřijde vníveč.

Jan Hromada

(pseudonym externího spolupracovníka)

VOZICHET Jablonec - Kubula a Kuba Kubikula

- No colour. Absolutně bez barev.
- Vynikající pohádka na večer, hodně lidí to uspalo.
- Já myslím, že to po pěti minutách nebylo už ničím překvapivým.
- Strašně jsem se nudila. Ze začátku to bylo pěkný, ale pak to bylo takové delší.
- Jsem trochu ospalá.
- (Zívl.)
- Vladimír Vančura by se v hrobě obracel, je mně trochu líto takhle mluvit o klasikovi, ale mně přijde, že je to ne-sktečný, že někdo něco takového zplodí a hlavně je mi líto, že někdo má odvalu to sem poslat, protože ty lidi nevědí, co činí, zatímco ten, kdo se na to dívá a poslal to sem, by měl vědět, že to je něco, co by neměl činit.

ŘÍŠE LOUTEK Praha - Červená Karkulka a Kulihrášek

- Pro mě porušili všechny pohádkové principy a bylo to hrozný.
- Bylo to něco úplně obyčejného a tak zvláštního.
- Já jsem byl vevnitř jenom na první půlku.
- Hospodine, pomiluj ny.
- Slátanina.
- Na to, jak to byla malá pohádka, to trvalo hodinu i s přestávkou. To mluví samo za sebe.
- To jsou teda záhuly. Fakt.

Poli Hradec Králové - Byl jednou jeden

- My jsme se přišli podívat speciálně na pana Polehňu. A moc se nám to líbilo. Pro děti hezký, ale je to hezký i pro dospělé.
- Líbilo. Příjemný pojetí těch klasických pohádek.
- Pěkný provedení, minimální nárok na prostor.
- Bylo to ve zkratce, mělo to strašně vtipů. I to, že hrajou muži už ve středním věku, je moc pěkný.
- No, to bylo bezvadný. Skvělá atmosféra.
- Perfektní zážitek, když hrajou dva chlapi. Super.
- Zaplat'pánbu, že to přišlo. Je to asi nejlepší představení od Jirky Polehni, co jsem viděl.
- Pobavila jsem se.
- První pohádka byla skvělá. Druhá začínala být pomalu stejná. Myslím si, že tyhle maňáskárny sklouznou k opakování vtipů, ale bylo to super.
- Byl to milý a břichatý humor, dvou milých a břichatých pánů, kteří jakoby sami vypadli z nějaké pohádky.

PŘÍSPĚVEK DO RUBRIKY:

"REDAKCE KAKA', PRDÍ, POČÚRUJE".

"KAŠPÁRKOVA POSLEDNÍ ŠANCE aneb NAŠ JÍDELNÍČEK".

VLUVÍME JEDNOHO STŘEDNĚ VELKÉHO KAŠPÁRKA. ASI 1 TÝDEN HO DOBRĚ VYKRMUJEME DROŽDÍM, ABY NAŠ KAŠPÁREK PĚKNĚ NAKYNUL.

PAK VYŠTYPEME KAŠPÁRKA Z PÝTLÍKU, NAMLÁTÍME MU VAŘEČKOU A NECHÁME HO KYNOU POD POKLIČKOU. JE-LI PO DALŠÍM TÝDNU KAŠPÁREK JIŽ DOBRĚ VYKYNUTÝ, ŽE SE NAŠ POKLIČKA SAMA ZVEDÁ, VYTAHNĚME HO ZA NOŽÍČKY A VLAČÍME HO PO KUCHYNI HLAVA NEHLAVA, ABY BYL KAŠPÁREK DOBRĚ VLAČNÝ. PAK

NADRŤÍME TROCHU HŘEBÍTKŮ, PŘÍDA'ME MOTOROVÝ OLEJ A KAŠPÁRKA A VYVA'LÍME TO

VŠECHNO NA HLAVNÍ SILNICI DO ÚHLEDNÝCH

VA'LEČKŮ. VAŘÍ-LI SE NAŠ JIŽ VODA

V EHLADIČI NA 360°C, VYHODÍME KAŠPÁRKA Z OKNA A DOBRĚ UTĚSNÍME DVEŘE A OKNA.

VAŘÍME NA PRUDKÉM SLUNCI ASI 2 DNY,

JE-LI KAŠPÁREK JIŽ DO MĚKKA, POZNA'ME

PODLE TOTO, ŽE SE JIŽ NEDZÝVA' ŠKRA'BA'NÍ

ANI HLASITÉ KVIČENÍ ZVENČÍ. PO TĚ KAŠPÁRKA

ZCEDÍME A PODÁVÁME S NASEKANÝM

VODNÍKEM, NEBO S VÝVAREM Z BABIČKY.

Naš Kašpárek z CONTINUA

A Z VODŇAN

KAŠPÁRKOVA ~ PŘÍSLUVÍ:

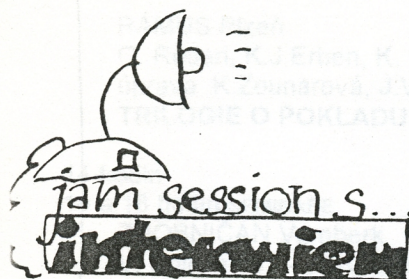
BUM!

JAK SE DO KAŠPÁRKA TLUČE,
TAK SE Z KAŠPÁRKA OZÝVÁ.

KDYŽ SE KAČÍ DIVADLO,
LÍTAT KAŠPÁRCI.

DOMINIKEM
TESAŘEM
(CONTINUO
VODŇANY)

1. Čím vás fascinuje voda jako téma vy Vodňanští?

Chtěli jsme našemu semináři dát název, který by člověka nepronásledoval jako noční můra. Ten seminář je hodně o kontaktu, vnímání, komunikaci ... samé principy, při nichž člověku vstanou vlasy na hlavě, když je pojmenuje. Je to prostě povídání s - no, my jsme sice z Vodňan, ale to s tím nemá nic společného. Ta voda je metafora. Anebo zástupný element. Tělo člověka je ze 70 % tekutina. A člověk je partner pro povídání. Voda obsahuje minerály - a kámen je také partner pro povídání. Dřevo a voda - no co vám budu povídat. Země a voda, vzduch a voda, oheň a voda ... to se prostě vnučuje samo.

2. Východiska při vzniku inscenace bývají různá. Má Continuo nějaké speciální know-how?

To je různé. Na to fakt nevím jak odpovědět. Napadá mě jen jeden obraz : lidé sedí v uzavřené místnosti. Nikdo se nehýbe. Nikdo nemluví. Vzduch je těžký a zamořený nápadama, popravenýma dřív, než byly vysloveny. Čas se vleče. A pak ... nic. Pak někdo řekne : "To nevymyslíme, to se musí zkusit!" A jde se na to. Následuje X času práce.

A opět se nic neurodí.

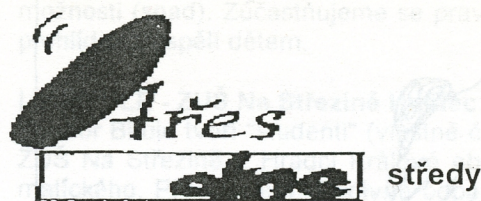
Pak přijde Pánbůh, poklepe si na čelo a zase odejde. Buď je to "východisko", nebo až "proces tvorby", nebo jedno a totéž, fakt nevím.

My taky ne, ale děkujeme za rozhovor.

Občerstvení Sella - Havlíčkova (pod širokými schody)
Snídaňový a svačtinový bufet, prostředí ráno skrzvýložně slunečné, k dostání: saláty, česnečka, dršťková, dále pikantní vložkové placičky (aneb když chuťové buňky šílí), ceny běžné, obsluha v pohodě. Jděte tam na snídani, je to zážitek.

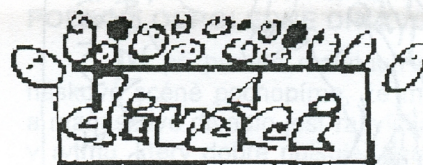
Bohemia - Husova (přízemí panelového hotelu)
Pro náročnější, velké porce, bohatý výběr, cena - oběd nebo večeře cca 100 Kč, obsluha se oproti loňsku zhoršila, doporučujeme Ondráš.

není můj. Já se svého dezorientačního smyslu už dávno neděším.

Ale moc ochotný pán, který mi pomáhal najít Divadlo K. Pippicha a potažmo tedy i vlastní redakci, mě cestou převedl přes velmi nebezpečný přechod pro chodce a po 500 metrech si uvědomil, že na druhé straně chodníku zapomněl synka.

Synek přežil ve zdraví, já jsem našla, co jsem hledala, tedy pánův otřes skončil happy endem.

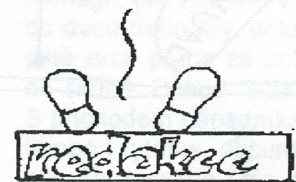

Fernet jako celorepublikově uznávaná měna ZABRAL!!

Lektoři, porotci a seminaristé se ozvali, objevili, napsali.

A DIVÁCI POŘÁD NIC!!!

Když vás nevyprovokuje ani chlast (když už ne úroveň představení na letošní LCH), tak to už vážně nevíme...

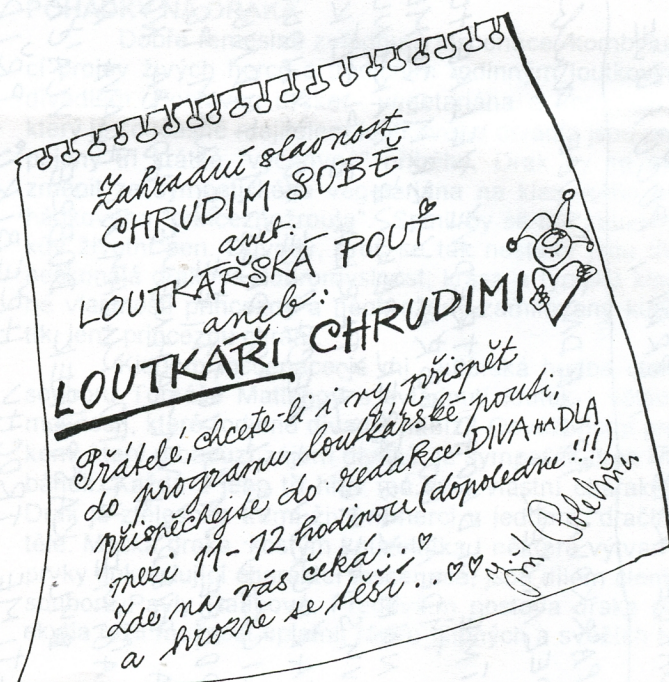

Redaktoři: Petra Kosová,
František Kaska

Elév z alibismu: Petr Pelcl
Nepřítomní výtvarníci: Jirka Šampalík, Mirka Škardová,
děti 81. MŠ Plzeň-Vinice
S přepisováním pomáhá:
paní Eva Dušková

Vydatná pomoc při realizaci:

pan Jiří Kadeřávek, paní Kamila Skopová a další
Tisknou Vodní zdroje. Děkujeme!

MINIGALERIE

DĚTSKÉHO VÝTVARNÉHO PROJEVU

Loutkové divadlo je určeno především dětem. Proto se redakce Divahadla revue osmělila a oslovila děti z 82. experimentální MŠ, která funguje už druhým rokem v Plzni na Vinicích. Do téhle mateřské školy chodí nejen děti zdravé, ale také děti s různými potížemi, např. s LMD, po obrně apod. Všechny se učí přijímat odlišnosti své a svých kamarádů, učí se pomáhat jeden druhému, učí se samostatnosti, sebeprosazení a respektování ostatních. K tomu jim dopomáhá také loutkové divadlo, které navštěvují i hrají. Protože mají děti loutky rády, nakreslily nám své největší oblíbence - někdy vybavily své kresbičky příslušným slovním doprovodem.

A tak nám nejen pomáhají oživit stránky Divahadla revue, ale zároveň svým výtvarně zformulovaným postojem vůči hlavnímu předmětu tohoto festivalu zastupují v našem zpravodaji hlasy těch, kterým je úsilí loutkářů adresováno především.

Děkujeme - Redakce

dezinformátor

Důvodem absence LS Střípek na letošní LCH nejsou problémy spojené s výtvarnou stránkou jejich nového představení (takto průhledně Střípkovští balamutí neznalé loutkáře), ale vnitrosouborové politické rozbroje. Zavilí příznivci strany tmavě zelených se totiž v předvolebním boji ostře postavili proti vedoucí souboru Ivaně Faitlové, která kandidovala za ROlku. Definitivní rozklad souboru byl završen ve chvíli, kdy se nejmenovaný člen souboru na volebním mítingu nejmenované strany přejedl třešní a nato se napil dobré ody.

dementi

Není pravda, že se I. Faitlová vzdala vedení souboru, neboť dostala lukrativnější nabídku - moderování TV pořadu Romale.

1
2
3
4

VYHRAJTE

S DIVAHADLEM REVUE !!!

Doplňovačka s tajenkou:

1. vnučka babičky Červené Karkulky (na čtyři)
2. město, kde se každoročně nekoná národní přehlídka loutkových divadel
3. zhoubná plíseň parazitující na parazitu blechy písečné
4. druhé a třetí křestní jméno bývalého primátora města Káhira

Vylosovaní výherci obdrží luxusní automobil
zn.Kassperl-Petruschka 45 LCH Combi!

ČESKÁ SPOŘITELNA a.s.
HLAVNÍ SPONZOR
45.LCH